

[Knud Kristensen.]

været Medlem af dette Udvalg, vilde han have undset sig for at fremsætte en Udtalelse, der kunde tydes i den Retning, naar man erindrer, hvad det var for en Komædie, kan vi jo godt sige, det daværende Mindretal opførte dengang. Da blev Lovforslaget ikke gennemført fra Oktober til Jul, men laa til Behandling her i Rigsdagen i flere Samlinger; jeg har ikke talt dem op, det er ikke afgørende, men det var vist 4—5 Samlinger. (*Hartvig Frisch*: Det er umuligt, det hele strakte sig fra 1926 til 1929). Jeg vil gøre det ærede Medlem, som afbryder, opmærksom paa, at dette Forslag har været fremsat i Rigsdagen ogsaa, da Venstre var i Opposition, og ikke blot som et Regeringsforslag.

Men denne Udtalelse om Forhaling af Sagen, om at vi vilde stille urimelige Krav om Oplysninger, har intet som helst paa sig. Vi er i det formelle meget medgørlige, meget mere end Regeringspartierne. De kunde have ikke saa lidt at lære af os paa det Punkt, som for Resten paa saa mange andre. Nej, som det fremgaar af Betænkningen for dem, der virkelig læser den, har vi stillet det Spørgsmaal til Regeringen og Regeringspartierne, om de vilde være med til en Lovgivning, der ikke behøvede at være af formelt samme Karakter som denne — det formelle kunde vi se væk fra, hvis man kunde ramme det reelle —, men en Lovgivning, der i højere Grad end den bestaaende Lovgivning sikrede mod Overgreb fra Organisationernes Side, enten de saa var af den ene eller den anden Art. Derpaa har Regeringspartierne, og det er ogsaa bekræftet af den ærede Ordfører, svaret nej, det vilde de ikke, Lovforslaget skulde gennemføres, det vil sige, Loven skulde ophæves, og dermed var den Sag færdig. Under disse Omstændigheder har vi, som sagt, ingen Interesse i heller at forhandle om det formelle, idet vi mener, at Loven formelt er meget forsvarligt affattet, men vi benægter selvfølgelig ikke, at man maaske kunde finde Udtryk, som kunde sige det samme og sige det paa en for Flertallet mere tilfredsstillende Maade; hvad vi har udtalt, er, at hvis dette var Tilfældet, saa havde vi ikke noget imod at gaa ind i en Forhandling med Regeringspartierne herom og vilde ogsaa meget gerne, om det kunde resultere i Lovens Opretholdelse.

Nu forstod jeg paa den ærede Ordfører, at der var den Vanskelighed derved, at de Konservative og Venstre ikke kunde enes derom. Ja, det ved man jo slet ikke, men det var jo heller ikke afgørende for

Lovens Bevarelse. For os er det ikke afgørende, om den opretholdes med det ene eller det andet Flertal, for os er det afgørende, at disse Principper bliver opretholdt i vort Samfund, saa at Organisationsmagten ikke skal have en uindskrænket Ret til at kommandere og tyrannisere de Folk, som af en eller anden Grund ønsker at drive deres Virksomhed eller udføre deres Arbejde paa eget Initiativ og staa uden for disse Organisationer og deres Bestemmelser.

Det er altsaa dette, der er afvist, ikke det formelle, men det reelle, og her maa jeg sige til Socialdemokratiets Ros, at de har i Virkeligheden aldrig lagt Skjul paa, at det var deres Mening. Det har de ikke, da Loven blev vedtaget i sin Tid, og det har de i Virkeligheden heller ikke nu, og det sagde jo ogsaa den ærede Ordfører, da han udtalte, at det ikke var det formelle, der var det afgørende for dem, det var Realiteten i det, de var Modstandere af, og derfor vilde de ikke gaa med til en Ændring, der opretholdt Principperne, de skulde væk.

Derimod har de Radikales Stilling været meget mere tvetydig. nej, jeg bliver gjort opmærksom paa, at i „meget mere“ kan ligge, at Socialdemokraternes Stilling ogsaa har været tvetydig, hvad der af mine foregaaende Udtalelser vil fremgaa, at jeg ikke mener, men tvetydig har de Radikales Stilling til denne Sag efter min Opfattelse været. Da vi forhandlede Forslagene i sin Tid gennem lange Tider, var det de Radikales Standpunkt: Vi vil godt være med til en Løsning af det Spørgsmaal, vi ser, at her er et Problem, der trænger sig paa, og som det kan være nyttigt og gavnligt at lovgive om. Det Forslag — det vil sige det, som Venstre stillede, og som blev gennemført — løser imidlertid ikke denne Opgave paa en for os tilfredsstillende Maade, men vi vil egentlig godt gaa ind i et Arbejde med det Maal for Øje at begrænse Organisationernes Magt her. Det har de Radikale sagt, og det har de ogsaa gentaget nu ved Sagens første Behandling, og jeg kan for saa vidt give det ærede Medlem Hr. Steen Ret i, at de Radikales Stilling altid har været den samme gennem Tiderne; de har nemlig sagt eet og gjort noget andet, og det har de fortsat med. Det, de har sagt, er altsaa dette: Vi vil gerne gaa med til en Løsning af dette Spørgsmaal. Paa det tidligere Trin af Sagens Behandling har de aldrig stillet noget Forslag om Undersøgelser, men naar den var lige ved at skulle gaa af, om jeg saa maa sige, og man var blevet enig om et eller andet inden for et